

[Aksel Larsen.]

Peter Nielsen sige, at den bundne opsparing giver ikke en større arbejdsløshed, end der ellers ville blive, og socialdemokratiet vil ikke være med til at spille hasard med arbejdsløsheden, for yderligere arbejdsløshed vil netop blive forhindret ved hjælp af den bundne opsparing. Ja, der er situationer, hvor man beklager, at man ikke har to hoveder at tage sig til. Det er dog sådan, at en væsentlig del af den danske befolknings forbrug tilfredsstilles ved produktion af den danske industri. Givet er det, at når man så tager 520 mill. kr. mere fra befolkningen, end man hidtil har taget, må det formindskes befolkningens købekraft, hvad danske produkter angår, og så er der udsigt til en ringere beskæftigelsesgrad.

Man bør tænke på, at det, der hidtil har været følgen af forbrugsbegrænsningspolitikken — gennemført dels ved hjælp af omsen, dels ved hjælp af helhedsløsningen — er, at befolkningen efter en længere hamstringsperiode har måttet begrænse sit indkøb af mere varige forbrugsgoder. Skal man nu betale bunden opsparing, så bliver der endnu mindre råd til at købe vaskemaskiner og fjernsynsapparater, oliefyre, og hvad ved jeg, og det kan ikke undgå at virke ind på industrien og på beskæftigelsesgraden i industrien.

Til overflod vil jeg tillade mig at tage et dagblad frem, som hverken hedder Sjællands Tidende eller Sjællandsposten, men Aktuelt, for i lørdags, dagen efter at vi havde haft fredagsdebatten. Det har en dominerende forsideartikel og forsideoverskrift:

„Beskæftigelsen viger nu i jernindustrien.

Tre gange så mange ledige smede som for to år siden.

Endnu er der kun tale om tendenser, der kan afbødes.“

Det fremgår af selve artiklen, at der den 3. oktober i år var dobbelt så stor arbejdsløshed i Danmark som den tilsvarende dato i fjor. Det forekommer mig, at denne for-

side fra Aktuelt bekræfter den opfattelse, jeg har, at forbrugsbegrænsningen er drevet så vidt, at den virker beskæftigelses-hæmmende. Hvis man så oven i købet vil kradse den bundne opsparing ind, ja så er jeg alvorligt bange for, at det går galt.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har, ubegribeligt hvorfor, talt om de krumspring, jeg foretog ved anden behandling. Jeg foretog aldeles ingen krumspring. Jeg erklærede kategorisk, at jeg var modstander af den bundne opsparing og ønskede loven ophævet. Da der så blev foreslået en dagsorden, et forslag, om hvis grundlovmæssighed vi naturligvis kan strides eller diskutere, måtte det være ganske klart, sådan som jeg også sagde, at hvis det skulle blive vedtaget, så skulle hele den bundne opsparings beløb betales. Det var en mistillidsdagsorden til regeringen. Min tillid til regeringen er ikke grundfæstet, men hvis forslaget var blevet vedtaget, betød det, at lovforslaget ville være bortfaldet. Dagsordensforslaget sluttede med, at nu går vi over til næste sag på dagsordenen; så kunne altså det lovforslag, som vi nu har til anden behandling, ikke gå videre, det var forsvundet.

Så kunne jeg naturligvis komme dagen efter med et særskilt forslag til lov om, at den bundne opsparing ikke skal betales. Ja men jeg har jo visse erfaringer. Dette er ikke sagt som nogen art kritik af den højtærede formand, som altid har været loyal over for partierne i salen, men kommer man med et selvstændigt lovforslag, så tager det sin tid, før man kan få lov til at fremsætte det, og derefter før det kan komme til første behandling. Og så kan det komme i udvalg, og selv om der nok er givet et vist tilsagn fra den højtærede statsminister om, at oppositionen kan få formandspladsen i udvalg om de lovforslag, den selv fremsætter, hvis det har dens særlige interesse, så er jeg alvorligt bange for, at hvis et selvstændigt lovforslag fra mig om ophævelse af den bundne opsparing var kommet i udvalg, så ville jeg ikke have fået formandspladsen, og så kunne det gå, som